

[Lone Dybkjær]

skal hjælpe hele mennesker og ikke kun skal håndtere en eller anden del af et menneske, hvad enten det nu er et ben, en arm, en nyre eller sådan noget. Det kan vi klare, men hvis der er tale om noget, der er mere komplekst, nemlig hele mennesket, er vi ikke særlig godt rustet til at gøre det med det system og det samfund, vi har opbygget. Det hænger jo snævert sammen med, at vi har specialiseret os på alle områder. Det er netop denne specialisering, der er en del af problemet, for det er den, der betyder, at vi har så svært ved at gøre noget ved netop hele mennesker og hele menneskers meget komplekse problemstillinger.

Mit udgangspunkt er altså dels, at familien ikke kan klare problemerne, fordi den i hvert fald somme tider er en del af dem og under alle omstændigheder ofte kan være i nogle arbejdsmæssigt pressede situationer, som gør, at der ikke er tid til det, dels at vi har et samfundsstruktursystem, som er indrettet på en sådan måde, at det heller ikke kan tage hånd om hele menneskets problemer. Derfor bliver de tre vigtigste ord for mig i dag: kontaktpersoner, bofællesskaber og væresteder.

Det, der ofte sker i dag, er, at mennesker, der kommer i kontakt med systemet, som vi kalder det – under en eller anden form – slæbes fra afdeling til afdeling, fra person til person, for så til sidst at ryge ud i tomheden. Det er den tomhed, vi på en eller anden måde skal håndtere. Det kan godt være, at vi ikke kan hjælpe disse mennesker fuldt ud, men igen må udgangspunktet være, at vi under alle omstændigheder skal gøre vores bedste for, at de hver for sig kan få så meget ud af deres tilværelse som overhovedet muligt. Vi har nu engang kun det ene liv.

Derfor må vi nødvendigvis også se på strukturer. Hr. Duetoft var inde på det og sagde, at det ikke er med i dagsordenen. Det er jeg selvfølgelig enig med hr. Duetoft i; jeg kan jo også læse dagsordenen, som jeg selv står bag, og som jeg derfor kan støtte, men jeg tror bare, vi er nødt til at sige, at vi altså ikke kan løse alle problemer på én gang. Og så må vi altså tage fat og se, hvad vi kan gøre, hvis vi umiddelbart vil gøre noget her og nu. Men jeg vil godt sige, at det er afgørende, at vi får set på de strukturer. Jeg tror, det er vigtigt, at vi får dem diskuteret. Jeg tror, at det er vigtigt, at vi tager hånd om dem også ved at tage udgangspunkt i de

konkrete hele mennesker, som jeg var inde på, for strukturerne passer altså slet ikke til de problemer, vi står over for.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi får sat gang i udviklingen af bofællesskaber og væresteder. Vi kender jo alle sammen eksempler på steder, der har fungeret godt, og som vi kan henvise til. Men inden vi får det gjort, går der jo et stykke tid. Jeg tror derfor, at vi i dag meget konkret med en del af de penge, der er afsat til det, skal satse på kontaktpersonerne, så der umiddelbart for de enkelte mennesker er nogle personer, som de kan gå til, hvis de er i vanskeligheder.

I virkeligheden tror jeg, vi skal prøve at opbygge et system med, at hver enkelt person skal have tilknyttet en kontaktperson, måske to eller tre, som altid under en eller anden form kan være til stede, og som kan hjælpe med problemerne. Jeg synes, vi skal starte dér. Det er konkret, og det er i virkeligheden ikke frygtelig kostbart i forhold til en række af de andre tiltag, der skal i gang, også hvis vi taler om de mere principielle ændringer, der skal til.

Jeg tror, det er nødvendigt, at vi tager dette udgangspunkt, sådan at vi får opbygget et net af personer, der på de menneskers vegne, som vi her taler om, kan tage kontakt til systemerne, og som også kan være en slags formidlere af de synspunkter, som de nu har, og som det kan være svært at formidle. Vi kender jo godt situationen med et menneske, der f.eks. har et psykisk handicap og skal formulere sig over for en fortravlet sagsrådgiver, for slet ikke at tale om en fortravlet læge, eller hvad ved jeg. Inden man nogen sinde kommer i gang med at sige ordene, er tiden jo gået, og det er faktisk et problem. Derfor tror jeg, vi skal have nogle folk, der kan være med til at formidle disse kontakter, og som de mennesker, som de under en eller anden form skal repræsentere, har tilstrækkelig tillid til.

Jeg skal derfor meget opfordre til, at vi i det videre arbejde med fordelingen af disse 50 mio. kr. meget konkret søger at få etableret nogle kontaktpersoner til de grupper, vi her taler om, og som vi helt konkret kender, fordi de alle under en eller anden form har været i kontakt med det såkaldte system.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Fra Kristeligt Folkepartis side vil vi gerne